

[Henning Philipsen.]

til de børn, som måtte vokse op i dette kvarter. Der står intet eller meget lidt om, hvor meget der skal være af friarealer også til de voksne i det pågældende kvarter. Det er det, der er den allerstørste skavank ved det hele, og jeg mener derfor, at det kommunistiske parti aldeles ikke skal have utak for at have stillet forslaget om at nedsætte en kommission, ihvorvel jeg har den opfattelse, at en kommission vil forsinke dette arbejde. Det har jeg altså, men på baggrund af det, jeg sagde før om det, man nu forlanger af hensyn til biler mere end af hensyn til mennesker, vover jeg en påstand, som jeg har fremsat før, at i dette moderne bysamfund, som vi kender rundt omkring i dette land, er det betydelig bedre at være bil end at være barn, og det burde i virkeligheden være det omvendte, der var tilfældet.

Det er derfor ikke nok efter min mening, når boligministeren siger, at det kun er et spørgsmål om at udnytte den bestående lovgivning. Der skal anderledes bestemte, skal vi sige tilkendegivelser eller henstillinger eller indføjelser i den bestående landsbyggevedtægt og de bestående cirkulærer i så henseende om, hvad der skal være af såvel friarealer som arealer til børn, både små børn og større børn.

Det er rigtigt, som det blev sagt af en tidligere ordfører — jeg tror, det var den radikale ordfører — at man her i nogen grad har været afhængig af det loft, der er over grundudgifterne, når f. eks. det almennyttige byggeri bygges. Det er korrekt fremstillet. Men det er ejendommeligt, at de parkeringspladser, som forlanges i henhold til den bestående lovgivning, under alle omstændigheder skal være der. Jeg kender eksempler på, at man bare har villet udlægge arealerne, fordi man på forhånd vidste, at det ville være særdeles mange år, før de mennesker, der skulle flytte ud i det nye byggeri, overhovedet fik råd til at købe en bil, men parkeringspladserne skulle under alle omstændigheder etableres. F. eks. i Brøndby Strand er det således, at man har etableret parkeringspladser, som folk skal betale leje af, uanset om man har bil eller ej, med det resultat, som vi kender: de særdeles høje huslejer i dette i øvrigt fremragende byggeri.

Det er disse skavanker, jeg har forstået forslagsstillerne gerne ville have en vurde-

ring af. Om ikke det var mere rimeligt, at vi tog hensyn til de mennesker, der skulle bo der, fremfor til de biler, som måtte skulle placeres.

Vi vil meget gerne medvirke til, at vi virkelig får en nyvurdering heraf, og jeg har den opfattelse, som også tidligere ordførere har givet udtryk for, at det meget bedre kan ske i boligudvalget fremfor i en kommission, som efter min mening kun vil forsinke arbejdet. Jeg har indtryk af, at med den velvilje, der indtil nu er givet udtryk for her, skulle det også kunne ske betydelig hurtigere end tidligere.

Jens Møller (KrF):

Kristeligt folkeparti anerkender hensigten med det forslag, der er kommet her, nemlig bedre legemligheder for børnene ude omkring i landet. Det er i høj grad tiltrængt. Jeg skal ikke holde nogen tale om det, jeg kan på det punkt helt tilslutte mig den forrige ordfører.

Derimod er vi meget tvivlende over for, om den foreslåede fremgangsmåde gavner sagen, om det virkelig skulle gå hurtigere, fordi vi får endnu en kommission. Som vi har hørt her i dag, foreligger der allerede en rapport om tingene, som ministeren vil fremlægge i boligudvalget snarest muligt, og hvorudfra man så kan lave de lovændringer eller eventuelt nye love, der trænges til. Debatten her i dag har jo vist, at der er almindelig tilslutning til, at disse forhold skal forbedres. Der skulle altså ikke være nogen tvivl om, at vi kan komme igennem med det, og derfor mener jeg, at forslagsstillerne i sagens interesse burde trække deres forslag tilbage.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Fuglsang*) (DKP):

Da partiets ordfører, fru Hanne Reintoft, er fraværende på grund af sygdom, skal jeg komme med nogle bemærkninger på hendes vegne.

Det er jo, som det også er fremgået af tidligere indlæg, ikke første gang, dette forslag er fremsat. Det blev fremsat, også af fru Hanne Reintoft, i 1971, og allerede dengang blev det overmåde velvilligt modtaget, man erkendte behovet for de ting, som forslaget indeholdt, men også dengang vendte man sig mod tanken om en kommission og henvi-